

въ Търново. Той падналъ убитъ още при втората битка, която четата на Хаджи Димитра направи около Севлиево, а главата му била донесена въ Търново.

Следъ единъ месецъ русенското турско сждилище смекчило наказанието на 8-тѣ души бунтовници и вмѣсто бесилка, осждило ги на заточение въ вѣчни окови въ крепостъта Сенъ - Жанъ д'Аркъ, дето и наскоро били изпратени. Баба Тонка се постарала да даде на тия мжченици пари и други нуждни нѣща, за да ги улесни въ трудното имъ пжтуване. Така тя дала двама синове, двама млади соколи, въ това първо българско движение, въ което не малко се прослави нашиятъ народъ.

На гробищата. Презъ годинитѣ 1868—1870 г. въ България не се случи никакво движение и духоветѣ бѣха навсѣкжде заспали. Положението на баба Тонка станало твърде лошо. Мжжътъ и билъ отровенъ отъ съдружника му съ цель да го ограби. Но и при такава голѣма злополука тя не забравила да направи нѣщо за своитѣ любими хжшове, избесени въ Русчукъ: Хаджи Димитъръ и мнозина отъ неговата чета. Тѣ били погребани на отдѣлно мѣсто въ българскитѣ гробища извънъ града, безъ свещеникъ и безъ християнски обреди. Това силно измжчвало баба Тонка, толкова повече гробоветѣ на юнацитѣ били обрасли въ буренъ и забравени отъ всички, защото никакъвъ знакъ нѣмало надъ тѣхъ.

Рано сутринъта всѣка сжбота една стара жена, облѣчена въ черни дрехи, газѣла предпазливо изъ тревата, съ малка тесличка въ ржка и разчиствала гробоветѣ на юнацитѣ, саждала по тѣхъ цвѣтя и дръвчета и имъ палѣла свѣщи. Па-